

“Πιστεύω εις ... Αποστολικήν Εκκλησίαν»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η κλήση των δώδεκα μαθητών από τον Κύριο, για να τον ακολουθήσουν «όπου αν υπάγει», ουσιαστικά ήταν κλήση προς το θάνατο. Όλοι, εκτός από τον Ιωάννη, οδηγήθηκαν στο μαρτύριο, μαρτυρώντας με το αίμα τους τα όσα έζησαν και είδαν κοντά στο Διδάσκαλό τους.

Η πρόσκληση «δεύτε πίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων», ήταν η πρόκληση, για να πορευτούν μαζί Του σ' όλες τις φάσεις της ζωής Του, από τη Γαλιλαία και το Θαβώρ, μέχρι τη Γεσθημανή και το Γολγοθά. Ουσιαστικά πρόσκληση-πρόκληση για μια ζωή απρόβλεπτη, περιπετειώδη, μεγαλειώδη, μαρτυρική, δοξαστική.

Η εντολή του Χριστού μετά την Ανάστασή Του, για να πορευτούν και να κάνουν μαθητές Του «πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και Υιού και του Αγίου Πνεύματος», διδάσκοντάς τους να τηρούν όλες τις εντολές που τους έδωσε, ήταν εντολή εξουσίας και δύναμης που προερχόταν από τη νίκη του Αναστημένου Κυρίου τους.

Στο Σύμβολο της πίστεως ομολογούμε την πίστη μας σε Εκκλησία Αποστολική.

Αυτό σημαίνει ότι στηρίζουμε την πίστη μας στην εμπειρία και στη διδασκαλία των Αποστόλων. Χωρίς αυτή την εμπειρία και διδασκαλία, η πίστη μας θα ήταν ελλιπής, γιατί δεν θα υπήρχε συνέχεια από το Χριστό μέχρι τους αγίους και τους Πατέρες της Εκκλησίας.

Κι ακόμα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ζωή μας μέσα σ' αυτή την Αποστολική Εκκλησία θα πρέπει να έχει τα γνωρίσματα της ζωής των Αποστόλων, για να βεβαιώνουμε έτσι τη συνέχεια της αποστολικής εμπειρίας.

Ο Χριστιανός καλείται, όπου κι αν ζει, όπως κι αν ζει, να καταθέτει τη μαρτυρία του ως μαθητής του Χριστού, αρνούμενος τον εαυτό του και σηκώνοντας τον όποιο σταυρό του. Αν το «μαρτύριο του αίματος» δεν υπάρχει σήμερα στον τόπο μας, υπάρχει όμως το μαρτύριο της ασθένειας, της απόρριψης, του ψυχικού πόνου, των ποικίλων δοκιμασιών.

Η πρόσκληση-πρόκληση ν' ακολουθήσουμε στη ζωή μας τον Κύριο, τηρώντας τις εντολές Του, όποιο κόστος κι αν συνεπάγεται, οδηγεί τον άνθρωπο σε ευλογημένη περιπέτεια που τη χαρακτηρίζει το «μαρτύριο της συνειδήσεως», αλλά και η εσωτερική χαρά, η ειρήνη της καρδιάς και η ανάπαυση.

Ήδη η πορεία της ζωής μας -ακολουθώντας τον Ιησού Χριστό «όπου αν υπάγη» - έχει τα γνωρίσματα της ζωής των Αποστόλων μετά την Πεντηκοστή: «δύναμιν εξ ύψους», θάρρος, ελπίδα, εξουσία «του πατείν επάνω όφρων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού». Ο χριστιανός βιώνει το θαύμα της πίστης, την εμπειρία των Αποστόλων, τη δύναμη της Αναστάσεως του Κυρίου. Κι όλα αυτά τα μεγαλειώδη τα ζει απλά στην καθημερινή του ζωή, αθόρυβα και φυσιολογικά.

Η ομολογία στο Σύμβολο της Πίστεως- το οποίο λέμε καθημερινά στην προσευχή μας, αλλά κυρίως κατά το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, που είναι και προϋπόθεση συμμετοχής μας σ' αυτό - ότι πιστεύομεν «εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν», είναι ομολογία-πεποίθηση πως με βάση αυτή την πίστη θα μπορέσουμε να ζήσουμε όσα οι Απόστολοι, οι άγιοι, οι πατέρες μας έζησαν και αγίασαν. Έτσι η ζωή μας έχει στήριγμα, η πίστη μας έχει βάση, η ελπίδα μας ταυτότητα.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com